

OFIAROWNICKI (2) *ai*

Oba o prawdopodobnie jasne (tak w ofiarownik); a jasne.

sg m A ofiarownicki (1). ◇ [n I ofiarownickim.] ◇ pl G ofiarownickich (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Przymiotnik od „ofiarownik” (w judaizmie Starego Testamentu) (2) :

Wyrażenie: »urząd ofiarowniczy« (1): A Alkymus czynił o urząd ofiarowniczy [circa principatum sacerdotii]. BudBib 1.Mach 7/21.

[Przen:

Wyrażenie: »krolestwo ofiarownicze« [o Izraelu]: A wy będziecie mi krolestwem ofiarowniczym [regnum sacerdotale]/ y narodem świętym. BudBib Ex 19/6 (Linde).]

a. *Będący własnością ofiarownika, dla niego przeznaczony (1) : Wfzech miał fynow Aharonowych ofiarowniczych [sacerdotum] trzynaście miał/ y wygony ich. BudBib Ios 21/19.*

b. *[W połączeniu z nazwą części ciała, użytą metonimicznie: przeszły [Jordan] łtopy nog ofiarowniczych náfuszą. BudBib Ios 4/18 (Linde).]*

Synonimy cf OFIAROWNICY.

Cf [OFIARNICZY], [OFIARNIKOW], OFIAROWNICY, OFIAROWNIKOW

AŻ